

[Justitsministeren]

af valgene, mener jeg medtog det, men retsudvalget har mig bekendt også senere fået det; det er skrevet med henblik på den situation, der kunne opstå, hvor et nyvalgt medlem var til afsoning, og derfor var der ikke noget, der kom bag på justitsministeriet.

Det, der måske har kunnet forvirre hr. Arentoft, er nogle forskellige ting, der blev skrevet i pressen om, at der var ændret standpunkt fra justitsministeriets og indenrigsministeriets side. Det blev der ikke på noget tidspunkt.

Det, der var konklusionen, var – som hr. Lenger rigtigt citerede det før – at når det endeligt og objektivt var fastslået, hvem der var valgt, så indtrådte immuniteten for den pågældende, og det ville medføre, når det var en strafafsoner, at den pågældende skulle løslades for at kunne give møde i folkettinget. Det har ligget ganske fast hele tiden.

Må jeg i øvrigt sige vedrørende debatten her, at der jo har været meget ringe tilslutning til forslagsstillernes måde at klare problemet på, og det forstår jeg godt, for det forslag, venstresocialisterne fremsætter, vil kraftigt øge den usikkerhed, som nogle – ikke jeg – mener foreligger. Det er jo ikke lykkedes venstresocialisterne at fortælle, hvad det er, man kan gøre op på andendagen, og hvordan nogen på det tidspunkt kan gøre op, hvem der er valgt.

Så klarer man sig flot ved at sige: der står ikke nogen steder i grundloven, at immuniteten ikke må gælde for flere end 179.

Det lyder for mig som en noget selvkomponeret fortolkning af grundloven. Der står i hvert fald i grundloven, at der skal være 179 medlemmer af folkettinget. Hvis man siger, at immuniteten godt kan gælde for forskellige andre, kunne man lige så godt sige, at hvis man var medlem af den og den forening, havde man også immunitet. Det har ikke noget at gøre med en rimelig fortolkning af grundloven.

Jeg forstår da godt interessen om problemet. Statsret er noget af det mest interessante i denne verden, og foruden det, jeg har nævnt over for hr. Arentoft at vi har behandlet, har selvfølgelig også foretaget adskillige undersøgelser i justitsministeriet. Det er jo ganske naturligt, når der opstår spørgsmål, der vedrører statsretten, og som har en langt videre rækkende betydning end det, vi be-

skæftigede os med i den konkrete situation efter sidste valg.

Der har da, hvad angår spørgsmålet, strafafsonere, længe været hævdet den opfattelse, at til trods for immunitetsbestemmelsen fra den oprindelige grundlov var strafafsonere afskåret fra at kunne give møde i folkettinget, og det var ikke alene i den tid, som hr. Lenger nævnte med særlig glæde over for mig, Estruptiden, det var også på et senere tidspunkt, at man fortolkede det på den måde.

Det er først senere statsretskyndige, der er gået ind for den opfattelse, at en strafafsoning ikke i sig selv skulle hindre nogen i at komme i folkettinget, men at det var folkettinget, der måtte afgøre, om de kunne blive i tinget.

På baggrund af den opfattelse, som jeg er enig i – at en strafafsoning ikke kan forhindre nogen i at give møde i folkettinget – mener jeg, at der er ét tidspunkt, man ikke kan komme ud over, og det er tolvtedagen, hvor tinget skal samles. Det er navnlig et svar til fru Aase Olesen. Det ville efter min mening være forkert, hvis vi forhindrede noget medlem, som man må antage er blevet valgt efter den objektive konstatering, der er foretaget, i at give møde ved den lejlighed. Det er efter min mening yderpunktet.

Men så kan der være en fortolkning den anden vej. Skal man så sige – og det burde i og for sig tilfredsstillende hr. Lenger, der er ængstelig for, at folketingsmedlemmer på nogen måde skal være afhængige af en regeringsafgørelse – at det er det bedste tidspunkt? Det sagde fru Aase Olesen, og det var – i modsætning til, hvad hr. Lenger sagde – noget af det klareste, der er sagt under denne debat. Men skal det være det tidspunkt, er det givet, at så er det uafhængigt af, hvordan optællingen foretages i indenrigsministeriet, for det er fastslået i grundloven, at hvis ikke folkettinget indkaldes på anden måde, skal det samles på tolvtedagen kl. 12, som det også skete denne gang, men efter en indkaldelse. Så kan man sige, at der ikke er nogen tvivl.

Når jeg anvender den anden fortolkning, er det, fordi jeg mener, at hvis man på nogenlunde sikkert grundlag – men der kan jo, det ved vi, vise sig at være opstået optællingsfejl – kan konstatere, hvilke 179 der indvælges i folkettinget og på baggrund af det